

Kedves Testvérek!

Kinek mi fáj, mi a nyomorúság, mitől szenved? Mennyire relatív ez, mennyire nehéz összehasonlítani egyáltalán, mi az elhordozható és mi nem az. Jézus beszél a tanítványokhoz: vajon értik, mi az a szomorúság, nyomorúság...? Vajon értik, mi az az öröm? Fogalmuk sincs, mi vár rájuk, mi mindennel kell megküzdniük. És azt hiszik, bizonyos nehézségnél már nem bírnak többet és bizonyos örömnél már nem létezik több... a vakok látnak, a bénák járnak, a szegényeknek hirdetik az evangélium. Még az ördögök is engedelmeskednek... Mi lehet ennél több? Isten országa azonban egy kibontakozó valóság, amiben a mi Urunk egyre többet enged élni, megélni, ami nem folyamatos fejlődést jelent. A kibontakozás olykor látszólag stagnálás, erőgyűjtés, megpihenés és aztán robbanásszerű növekedés.

A szakasz üzenete ellentétpárok között bontakozik ki:

- szomorúság és öröm (nagy péntek szomorúsága és a feltámadás öröme)
- elválás és viszontlátás

Jézus közelgő halálára utal és a nagy öröme, amit végső soron majd a végidőkben való visszatérése jelent. Az élethez kapcsolódó összeegyeztethetetlen ellentmondások ezek, amiket nagyon nehéz együtt tartani, elhordozni. Az ember hajlamos csak az egyikben lenni, a végletek között csapódni és nem tudja elhordozni, hogy egyszerre nyomorúságos és csodálatos az, amiben élünk.

Mi a legnagyobb kihívás a tanítványok számára? Mi a legnagyobb kihívás a számunkra? Hogy képesek legyünk nagy perspektívában látni az életünket, a sorsunkat. Hogy képesek legyünk Isten nagy történetében értelmezni a világ sorsát.

Az ember vagy nagy távlatokat néz, de elvesz az egyéni fókusz, vagy pedig az egyénre fókuszál, de közben nagyon megnehezül a közösségi kapcsolódás és a távlatokban való gondolkodás.

Az evangélium azonban más. Amit Jézus kínál, az az Ő kegyelmében, szeretetében való megnyugvás és megbékélés által egy „multifókusz”, azaz egyszerre a nagy távlatokban való látásra hív úgy, hogy közben törődik velünk. És az egyéni kérdéseink sincsenek rejtve előtte.

Engedjük magunkhoz annak a valóságát, azokat az ellentétpárokat, amiket Jézus mutat ebben a szakaszban.

I. FÁJDALOM/SZOMORÚSÁG – ÖRÖM

Sírás, jajgatás, fájdalom. A tanítványoknak nagyon nehéz lesz Jézus nélkül. Jézus egy mindenki által érthető képet használ: a szüléshez kapcsolódó állapotot. A szülés fájdalma és az utána való öröm az analógia, amit Jézus használ. Új élet születik, és ennek a fájdalma után a mindent átjáró örömmel van helye. Az öröm, a bizalmi kapcsolat, a bizalommal való kérés, a feltétel nélküli, közeli kapcsolat az Atyából átjárja ennek a szakasznak minden részét. Ezt az örömet még az sem árnyékolja be, hogy Jézus teljesen józanul beszél arról, hogy milyen lesz, mikor a tanítványok elhagyják őt és az Atya mégis vele lesz. Innen nézve különösen megrendítő Jézus kereszten elhangzó szava: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet...?”.

Fájdalom és szomorúság közepette szoktunk magunk és valami jóra, szépre gondolni. Arra gondolni, hogy nem is vagyunk most itt. És hogy elmúlik. Valahogy túl kell élni, elviselhetővé kell tenni a fájdalmat. Ez ideig-óráig érthető is, de aztán az ember benne tud ragadni ebben. És olyankor is rögtön a jóra gondol, nem engedi közel a fájdalmat, amikor az elhordozható lenne. Olyan ez, mint amikor valaki rászokik egy erős fájdalomcsillapítóra, amit egy-egy helyzetben adekvát használni, de utána már az esetleges fájdalom elkerülése miatt, vagy a gyógyszer nyújtotta kellemes érzés, hatás miatt használ valaki.

Azt se felejtjük el, hogy Jézus a tanítványi közösséget tanítja. Nem egyedül kell hordozni a fájdalmat, hanem közösségben. Vannak közösségi terhek is, de az együtt hordozás kulcsfontosságú. Be tudunk-e ebbe lépni együtt, közösségként? A fájdalom, a szomorúság felvállalható-e, vagy szégyellni, titkolni kell akár közöttünk is? A valóság ugyanis, hogy a fájdalom, szomorúság és az öröm is periodikusan követik egymást. Újra és újra át kell élniük, mint a tengeren haladó hajónak a hullámokon való haladást. A kihívás, hogy csak szeretnénk nyugodt vizet, nyugodt életet és nagy amplitúdójú érzések helyett csak nyugalmat.

Jézus mégis a valóságba hív. Ahol a fájdalom és a szomorúság mellett az öröm is ott van – azaz a jelenben sokszor az öröm ígérete. Ennek is azonban többször érezhetjük az előízét. De milyen is lesz a viszontlátás öröme? Olyan, ami visszahat, ami mindent valahogy átír – visszafelé is és teljességet ad. Életöröm. Az élet győzelmének az öröme. Az öröm, ami mindent felülír. ...és hogy akkor nem kérdeztek semmit, mondja Jézus.

A kinyilatkoztatás, a kijelentés olyan teljes és valóságos lesz, hogy már nem lesz kérdés. És olyan mély és valóságos lesz a kapcsolat, hogy már nem kell szólni sem.

Hogy tarthat ez meg most itt minket? Jézus azért mondja ezt el a tanítványoknak, mert az úton részük lehet már az örömben: a közösségben, a Jézussal való találkozásban, a meghallgatott imádságban. És ez az öröm már addig is, az úton levés állapotában is meg tud maradni. Jézus azt mondja, hogy az örömet senki sem veheti (rabolhatja) el a tanítványoktól, mert egyrészt ők is kapták, másrészt újra és újra kapják. Azért nem vehető el, mert nem birtokolható.

Hogy kapcsolódsz ehhez, hogy kapcsolódik ez az életedhez?

II. NYOMORÚSÁG - BÉKESSÉG

A nyomorúság szónak sok érdekes jelentésárnyalata van: nyomás, szorítás, szorongatás, szorongás, bánat, szorult helyzet, elnyomás. Itt külső nyomorúság és szorongatás értelemben áll előttünk ez a szó. Az ember úgy működik, hogy saját nyomorúságával, szorongatásaival van elfoglalva leginkább, azt próbálja hordozni, enyhíteni. De a helyzet jóval összetettebb. Egyrészt a szorongatás bármilyen rossz is, Isten eszköze lehet a növekedésben, fejlődésben is. Másrészt Krisztus testének részeként nincs olyan nap, olyan helyzet, amikor ne lenne szorongatás és nyomorúság. A nyomorúság elhordozásában kulcsfontosságú, hogy azt Jézussal együtt, Isten jelenlétében akarjuk-e elhordozni vagy sem. És hogy azt egyedül cipeljük, vagy Krisztus testében? Itt is van természetesen egy határ, hiszen mindenki önmagáért felelős Isten népében is, de mégis, együtt hordozzuk és együtt hordoz bennünket Krisztus.

Ezt mondja Jézus: „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot.”

Amit mi tehetünk, az ennyi: „Biztatok!” A szó jelentése: biztatok, legyetek bátrak!

- Ezt mondják az út szélén kiáltozó vak Bartimeusnak: „Bízzál, kelj fel, hív téged!”
- Ezt mondja Jézus a bénának, akit hozzá visznek: bízzál, megbocsáttattak a te bűneid
- Ezt mondja a vérfolyásos asszonynak is: Bízzál, a te hited megtartott téged!
- Ezt mondja a megrémült tanítványoknak a tengeren közeledve: „Biztatok, én vagyok, ne féljete...!”

A békesség alapja, hogy Krisztus győzött és legyőzte a legnagyobb ellenséget: a bűnt és a halált. Ez a mi végső vigasztalásunk is. Krisztus legyőzte a világot: olyan alakban van ez itt előttünk, mint a kereszten kimondott utolsó szava: elvégeztetett. Le van rendezve. Készen van. Akkor is, ha nyomorúságok és szenvedés lesz.

A végső nyugalom képe így áll előttünk egy másik evangéliumban: „Akkor eljönnek napkeletről és nyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában.” Lk 13, 29

Befejezés

Világos, hogy a felolvasott szakaszban Jézust nem értik teljesen a tanítványai. Figyeljük a 25 és a 29-30. versben lévő párbeszédet:

25. v.: „Ezeket példázatokban mondom nektek, de eljön az óra, amikor többé nem példázatokban szólok hozzátok, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról.”

29-30.v.: „Ekkor így szóltak hozzá tanítványai: Íme, most nyíltan beszélsz, és nem példázatot mondasz. Most már tudjuk, hogy mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki megkérdezzen téged: ezért hisszük, hogy Istentől jöttél.”

Nem értik, hogy ez a feltámadás utáni időre vonatkozik. Ettől még szereti őket az Úr. És majd igazsággá válik az életükben, amit most még nem tudnak megérteni. Türelmes velük és mindenek ellenére bízik bennük. Hogy ők is képesek legyenek bízni Istenben, másokban és magukban is.

Nem baj, ha nem érted teljesen Istent. Fordulj ma hozzá, kiálts, hívd segítségül! Engedd magadhoz közel mindkettőt: szomorúság, nyomorúság, szorongatás és öröm, vigasz, biztatást, a reménység.

Visszhangozzanak bennünk az apostol szavai:

„Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy elégedett legyek azzal, amim van. Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, bővölködésbe és nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.” Fil 4, 11-13
Ámen!

(Thoma László)